

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

TOY H. MICHEL

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΥΤΖΑ. 45 χρόνων. ΜΑΡΘΑ. 22 χρόνων. ΖΑΝ. γυνός της Λούτζας, 25 χρόνων.

(Στό σπίτι της Λούτζας, σ' ἓνα μικρό σαλόνι. Η Λούτζα κάθεται μόνη, σκεφτική. Μπαίνε μέσα η Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ. — Καλημέρα σας, κυρία

ΛΟΥΤΖΑ. — Καλημέρα, μικρούλα μου.

ΜΑΡΘΑ. — Μ' έχετες;...

ΛΟΥΤΖΑ. — Μάλιστα. «Έλα... Κάθησες έδω κοντά μου.

(Η Μάρθα όπακονει με κάποια δειλλα).

ΛΟΥΤΖΑ. — Μήν ταράξεσαι, κάρη μου... Σέρω τό μιστικό σου.

ΜΑΡΘΑ. — Μά, γι' αύτό όχιριδως είμαι ταραγμένη. Γιατί ξέρω διτί ξέρετε...

ΛΟΥΤΖΑ. — Τών άγαπας λοιπόν πολὺ τών γιού μου;

ΜΑΡΘΑ. — Πάρω πολύ.

ΛΟΥΤΖΑ. — Φτωχή μικρή. Κι' έκεινος τ' αγαπάει, έ;

ΜΑΡΘΑ. — Ναι... Μή λατρεύει...

ΛΟΥΤΖΑ. — Αλλοίμονο!

ΜΑΡΘΑ. — Μά, γιατί λέτε «άλλοιμον», κυρία;

ΛΟΥΤΖΑ. — Γιατί δεν πρέπει νά τών άγαπας και νά σ' άγαπάν.

ό Ζάν μου έλεγε διτί είστε μιά ιδέροχη γυναίκη που δεν δίνει σημασία στά χρήματα...

ΛΟΥΤΖΑ. — Μάρθα, μήτρα μεν είναι νά μάθης γιατί... Άλλα, σου ξαναλέω διτί δεν πρέπει νά πάρει τών Ζάν...

ΜΑΡΘΑ. — Για μία αναζηγητή λοιπόν ίδιοτροπία σας, πρέπει νά θυαιστούμε διτί κι' έγώ; "Ε, λοιπόν, δχι... Δεν θά γίνει αύτό... Έγώ ποι ποίν από λίγη δρά μην δειλή κατα τα φωτισμάν, νοιώθω τώρα τόν έκατο μου δυνατό... Ναι, θα παλαιώμε με ιπεράθωση δύναμι, γιά νά υπεραστισθώ τόν έκωτά μουν... Κι' είμαι βέβαιη διτί καὶ διτί Ζάν κάνη τό ίδιο. Δεν θά ιπτάκην στήν αδικη κατ σκληρή άτακτη σας. Ελε νηράσεις δι' αυτά πον λέτε... Ξέρετε διτί διτί Ζάν δεν βασιζει τήν ευηγία του στή πλούτη. Θά παγκευτούμε και χωρίς τήν άδεια σας!"

(Διευθύνεται προς τήν πόρτα).

ΛΟΥΤΖΑ. (με φωνή σπαραγκική). — Μή φεύγεις. Μάρθα!... (Η Μάρθα ξαφνιασμένη γυρίζει πίσω). Μή φεύγεις, παδί μου. 'Άλλοι μονο!... Πρέπει λοιπόν νά σου τη πώ διλα. (Παιρίνει στά χέρια τής τά χέρια της Μάρθας, ή όποια τήν κυτάζεις έκπληκτη). Ναι, πρέπει νά σου τη πώ διλα... Θά ιπτάθω πολύ, θά τα πεινωθώ απέναντι σου, παρά μηδεπε... Προτιμώ νά έχεντελιστώ μπροστά σου, παρά μπροστά στό ίδιο μου τό παδί...

ΜΑΡΘΑ. — Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Μέ τρομάζετε...

ΛΟΥΤΖΑ. — Ο Ζάν μ' άγαπαί και μ' έκτιμαι πολύ... Δεν πρέπει νά μάζη τίτσατα...

ΜΑΡΘΑ. — Μά, τί συμβαίνει, έτι τέλους; Ποιού είναι αυτό τό τρομερό μιστικό πον πρέπει νά τό μάζη μόνο έγω;

ΛΟΥΤΖΑ. (κρύβοντας τό πρόσωπό της μέσω στά χέρια της).

— Μάρθα, δεν πρέπει νά παντρευτείς διτί Ζάν κι' έσν, γιατί...

ΜΑΡΘΑ. (με άγωνα). — Γιατί...

ΛΟΥΤΖΑ. — Γιατί είστε άδειαρια!...

ΜΑΡΘΑ. (πέφτοντας συντριψμένη μπροστά στή Λούτζα). — Θέε μου! Πώς είναι δυνατόν νά είμαστε δέδυπλα, διτί Ζάν κι' έγώ. Δεν κυταλαύνω.

ΛΟΥΤΖΑ. — Ναι... "Α!... "Οταν μου είτε διτί Ζάν διτί σ' άγαπαί και θέλει γιά σέ ζητήση σέ γάμο, σκεπτρα: "Εφτασε πειά ή στιγμή τής τιμορίας μου. Πρέπει νά τά πώ τόρα διλα στό παιδί μου...» Μά δεν μπροσθετα... Προτιμήσα νά μάζη κατ' ευθείαν σ' έσνα, μικρή μου Μάρθα. Μά κι' αύτό δεν μού ήταν τόσο είκοσι όσο νώμιζα. Προστάθησα νά βρω μήλες προσωπικά. 'Άλλα, μπροστά στήν έτιμονή σου, αναγκάζωμαι νά σου τά πώ διλα. Έγώ πον δια λατρεύει σαν μάγια, δεν μπροσθετα, διτάν μηνον νέα, ν' αντιστάθη στόν πειρωμό. 'Αγάπησα πρίν άλιμα πατέρεων τόν πατέρα σου. Οι γονείς μου δεν θέλησαν νά μού δινώ δώσουν, γιατί ήταν φτωχός, και μ' επάντοφεψαν χωρίς νά με ωριτσουσσεδόν, με τόν πλούσιον, άλλα ήλικιασμένη Μπερνάρδ. 'Άλλα και μετά τόν γάμο μου έξακολούθησα νά σαντατώμας κρυψα με τόν πατέρα σου. 'Ο Ζάν λοιπόν έγινε άλιμο του παιδί. "Επειτα άπο μερικά χόνια, δι πατέρας σου παντρεύτηκε κι' έπαγα πειά νά τόν βέλετο... Μετά τή γέννηση σου, δι πατέρας σου πέθανε. Τόν έκλιψα γουρφά, και ζήλευ τή πητέρα σου, ή διοί μπροσθετε νά τόν πενθή γανερό, χωρίς νά τρέπεται κανένα... Γιατί τόν άγκουστο πάντα, κι' ώς τώρα άλιμα τόν άγαπω. Είνε δι μόνος άντρας πού άγαπτο στή ζωή μου... Χήρεψα νέα, ώλλα ποτε κανένας άνδρας δεν μπροσθετε νά με κατακτήση μαλοντί ποιλό νέοι και ώραιοι με ζήτησαν σέ γάμο. Κι' αφέωρα διλη νού τή ζωή στήν άναψτη σου τόν πατέροφη τού Ζάν.

ΜΑΡΘΑ. — Θεε μου... Δεν μπροσθετα, καλά διλα σσα μού είπατε, κυρία Λούτζα!...

ΛΟΥΤΖΑ. — Οζι... δηλα... Δεν μπροσθετα, καλά δηλα... Ο Ζάν είνε άδειλφός μου... 'Ο Ζάν...

ΛΟΥΤΖΑ. — Ναι!... 'Άλλα δεν τό ξέρεις κι' ούτε ποτέ!.. Δεν πρέπει νά κάση τήν έκτιμηση του σ' έμενα. Θά ήταν τρομερό!...

ΜΑΡΘΑ. — Θεε μου!.. Θεε μου!.. Και τί πρέπει νά κάνω τώρα;

ΛΟΥΤΖΑ. — Νά πής στό Ζάν διτί προτιμᾶς τόν πλούσιο 'Αμερικάνο και νά τόν πάρης και νά φύγη μαζύ του για τήν 'Αμερική, γιά νά μή σε ξαναδηλή ποτέ δι πάθος γιατί...

ΜΑΡΘΑ. — Κι' ήμως... "Αν μάθων δι τόν έκωτά μουν δι μάζη και μάζη πάθος πειά, άδειλφικά, ώπας νοιώθω τώρα διτί τόν άγαπάν έγω.

ΛΟΥΤΖΑ. — Μάρθα... Πάγκου σμως, πάθος δι μάζης αιτό,

ΜΑΡΘΑ. — Θεε μουν, δεν μπροσθετα ν' άντιτηφθώ διλα καλά δισα μού είπατε, κυρία Λούτζα!

ΜΑΡΘΑ. — Δεν θέλω νά πεθάνων τήν έσναν... Μάρθα!...

ΜΑΡΘΑ. — Τότε, μή μάζη ικτιούστε νά παντρευτούμε.

ΛΟΥΤΖΑ. — Δεν πρέπει νά γίνη αύτός δι γάμως και δεν θά γίνη! Τελεστε...

ΜΑΡΘΑ. — Ξέρω διτί δι γιούς σας σάς άγαπαί και σας σέβεται πολύ... Είμαι διμος βέδωτη πώς διτί κι' άν τού πήρε, δεν θά θελήση νά μ' άπαρνηθη...

ΛΟΥΤΖΑ. — Θεε μου!.. Είνε τρομερό!.. Μάρθα, παδί μου, άκουσε με... Δεν πρέπει δι τόν έκωτά μουν δισα πειά. Παντρεύομαι με τόν 'Αμερικάνο...

ΜΑΡΘΑ. — Ποτέ δεν θά τό πώ αιτό.

ΛΟΥΤΖΑ. — Πρέπει νά τό πήρε.

ΜΑΡΘΑ. — Μά, γιατί έπι τέλους, μ' διντικαθείτε τόσο; 'Αγαπά τόν γιούς σας με άγαπη διληθηή κι' ήμουν τόσο πρόθυμη νά σάς άγαπαίσης κι' έσνας. Μή περιφρονεύεις μήτρας, γιατί δεν είμαι πλούσια; Κι' διμος

ΓΑΔΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΡΑΒΙΟΥ

ΙΣ προώλεις, βλέποντας σε μάκια άκρογαλάξια ένα μικρό παύλει και μάκιαν μέσο στη θάλασσα το μικρό ξυλείο καθαύδων τον ποτό είχε δεμένο μ' ένα στάγονο, θυμήθηκα την παραζήνη ήστορια πού λικουσα, κάποτε, απ' το στόμα ένας θαλασσίνον, σ' ένα χωριό της Βρετανίας. "Αν είσαστε άνθρωποι που δεν συνηθίζετε να κάνετε το βράδυ ποτίν πλαγιάστε, το σταυρό σας, μην είσαστε φιλόδοσοι και διάσφοροι, καὶ λιγερά είναι να μη διαβάσσετε καθόλου αυτή την ήστορια.

Μέσ' στη μικρή την έκπλησία του χωριού, άναψες στ' αλλα επάμετα, είχε δει τότε ένα μικρούν καραβάκι, από κείνα που παζούν τα παιδιά. "Ήταν παλή, ποινή παλή, το ξύλο του έκαιε με το ζαρωμένο δέρμα κάποιου γέρου, κι' οι χωριώτες πίστεναν πώς ήταν διὸ αἰλών, τὸ λιγάτερο. "Ήταν το καράβι τού θαυμάτος. "Ο γέρος θαλασσίνος μοι διηγήθηκε το θρύλο του, διώσαντος απ' τὸ πατέρα του, που κι' έκεινος πάμι τον είχε διώσαντος απ' τὸ δικό του τὸ πατέρα, γιατὶ δὲ θύλος ήταν πολὺ πάλις, καὶ μεταδίνων ἔτσι ἀπὸ γενεά σε γενεά. "Ο θαλασσίνος πού μού τον είπε, μοῦ τὸν διηγήθηκε σε πρώτο πρόσωπο, κι' ἦτοι, ἀκούγοντάς του, είχε τὴν ἐπιτύχιο πώς ἄκουγα τὸν ίδιο τὸν θαλασσόφορο, πού τον είχε κάποια συμβεῖ ἡ παράξενη ἔκεινη ήστορια, έναν κατετάνιο πού ζούσε στήν έποκή Λουθισμού τοῦ ΙΔ'.

— Είχε τελείωσε δικαρδός τοῦ πρέματος στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, μοῦ διηγήθηκε διθάλασσώλικος, καὶ γιγνούσθαι μ' διὰ τὰ πανιά μιᾶς ἀνοιγμένας. Στὸ καράβι μαζί, ἔτσις απ' τὸ φορτίο, ημαστε, δλαϊ-λοι, δχών πνεχες. "Η θάλασσα ήταν ήσυχη κι' διόγνωντος κατακλύσματος. "Άκουμεν λιγὸ καὶ θάτενας. "Όμως, ποτὲ δὲν πρέπει νά λέπη μεγάλο λόγο διαθρωπος. Ξαφνικά, βασικὰ σημεία σύννεψα κρεμάστηκαν απ' τὸν οὐρανό. "Αρχιανάς αστραπόφορα, "Η θάλασσα πήρε ένα χρώμα θειαφί, ἔγινε καλκωτόπασιν. "Άργιος ἄνεμος σηκώθηκε καὶ σφυρίζε πάνω απ' τὰ κεφάλια μας.

θὰ πάψε νά μ' ἀγαπάται, διώσε μ' ἀγαπάται τώρα, καὶ πῶς θὰ ἰντρέψῃ φρεγτά...

ΜΑΡΘΑ.— Καλά, καλά... Άλλα δὲν μιτορῷ νὰ συνέθω άκόμα.

ΛΟΥ-ΙΖΑ.— Θάρρος, παδί μου!... Σῶσε με..., Σῶσε τον, έσου!... Αφρέσ τη μητέρα του!... Μήτρα τοῦ πετρί τὸ μιτορό μου! Σὲ ίκετεύω... "Οταν ήταν παιδί χάσει τὴν πίστη του στη μητέρα του, δὲν μπορεῖ πειν νὰ πιστέψῃ σὲ πίπα... Λιπήσου τον, λεπτούσου μ! (Μπαινει έξαρτα τὸ Ζάν).

ΖΑΝ, (κυντάζοντας έκπληκτος τὴν Μάρθα). — Μάρθα!

ΛΟΥ-ΙΖΑ.— "Ηρθε γιὰ νά μοῦ πῆ κάπι ποιὲν στονδιά.

ΖΑΝ.—Μ' ἐπόδιαβες λοιπόν, Μάρθα... Δὲν ἔτεομενες νά πάια δγώ ποτῶς νά σὲ ζητήσου ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου κι' ήρθες νά μὲ ζητήσης έσου ἀπὸ τη μητέρα μου... Χά!... Χά!... Λοιπόν, μητέρα μου, τὲ λέει; Δέν είναι άξια γιὰ νὰ γίνη γιναίκα μου καὶ κάρη σου;

ΜΑΡΘΑ.— Ζάν... Κύριε Ζάν!... Δὲν ήρθε γι' αὐτὸν ποὺ νομίζετε. "Ηρθε γιὰ νά πῶ στη μητέρα σας δι, δὲν τοικούσα νὰ πῶ καὶ τὸ κυντάζοντας τὴν πενταγωνία μεσατισμούα... Πρέπει νά γίνουνε πιό λογικού καὶ νὰ κυντάζουνε νά ζεσταφαλίσουμε τὴν ετενχία μας...

ΖΑΝ, (συντριψμένος).— Μάρθα, πυσσαλίδις;...

ΜΑΡΘΑ.— "Οχι, δὲν παραπλάνω! "Έπει τοκετέ... Τοῦ κάκου ή μητέρα σας μὲ παυκάλεις ν' ἀλλάξω γνώμαν... Τελείωσε, τὸ ἀποφάσιου... Δὲν θὰ πάρω έσας. Πρέπει νά σκεφθῶ γιὰ τὴν εντεχνία τῶν γονέων μου. Αὐτὸν προτιμῶν, νὰ πάω τὸν Αιμερικάνο. Φτάνοντο μὲν παντοποιούμενοι... Πρέπει νά γίνουμε πιό λογικού καὶ νὰ κυντάζουμε νά ζεσταφαλίσουμε τὴν ετενχία μας...

ΖΑΝ.— Μάρθα... Δὲν ποτεύω στὰ λόγια σου.

ΜΑΡΘΑ.— Δὲν έχω νά πῶ τοπά πῦλο... Χείρετε!

ΖΑΝ.— Μάρθα! Τονήσου τὴν ἀγάπη μας, τοὺς δρόους μας!...

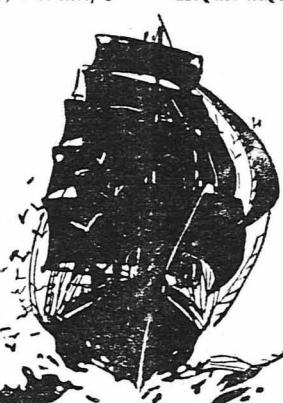
ΜΑΡΘΑ.— Τι νά γίνη... "Ήταν γοργό νὰ μην πραγματοποιηθοῦν τὰ δινειρά μας... Μή λιπάστε τόσο γι' αὐτό. (Φεύγει).

ΖΑΝ, (πέρισσος στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του).— Μητέρα μου! 'Αγιος μου μητέρα! Μόνο έσον ήσουν πάντη μὲν πιστή μὲν τέλεια γιναίκα καὶ σὲ δηλη σου τὴ ζωή. Παραγγόρησε με, ένθάρρουνε με, έσου!... Βοήθησε μὲν ή ξεζέσω τὴν ἐπιτάλια εὐτή γιναίκα, πού δὲν ήταν άξια νὰ γίνη κάρη σου.

ΛΟΥ-ΙΖΑ, (σφίγγοντας τὸν Ζάν στὴν ἀγκαλιά της).— "Υπομνή, φτωχό μου παδί!...

ΖΑΝ.— Ναι, κανωνίστηκαν σένα!... Δὲν θὰ πεθάνω, άφον μοῦ μενεῖς έσου.

(Καὶ οἱ δύνα μαζί, μητέρα καὶ γινιός, ἀγκαλιασμένοι τρυφερά, ζεστάζοντας σὲ λυγμούς).

Πήγαντα νὰ φωνάξω: «Λουστρόμο! Τιμοτέρη δ. 'Αλλὰ μήτε καὶ γιδ δεν μποροῦσα ν' ἀκούσω τὸν ήρο τῆς φωνῆς μου... Δέξ καὶ τὴν ἐπιγένη ή ἀπάρα τῆς τρωμάτως. Θεώρατα κύματα καθαλλούσαν τὸ καράβι μας, πηδούσαν γύρω στὸ κεφάλι μας, σ' έταρσαν απ' τὴ μάκιαν ἀκηη καὶ σ' ἐφεριζαν στὴν οὔλη. Τοις έτ' τοὺς συντρόφους μας — σκύλια, θεριά, ψηφένοι, χρόνα καὶ χρονάκια, μέσο στὴ θάλασσα — είχαν πεσει κιόλια μέσο στην νερά. "Εβίετα τὸ κάρο με τὰ μάτια μου. "Έκανα τὸ σταυρό μου, είπα: «Παναγία Δέσποινα! Τὰ παδιά μου τοῦ —κι' ἔπεισ στὴν θάλασσα καὶ γιώ! Μόνιμο πρόκανα, Το καράβι λέει περιφένει κι' αὐτό γιά νὰ βουλιάξη... Σάν νὰ κόπτηκε τὴ θάλασσα στὰ δύο, μὲ τὸ μαχαίρι, κι' ἀμέσως τὸ κατέπέι! Τί καλασμός Κυριοι! Τὰ κύματα, θεριές κι' ήσαν πηκτά, ἀπὸ ἀτόσαι, απὸ σιδέρο! Συδρυζαν τὰ κρέατα! Μιά σὲ τίναζαν ψηλά καὶ βρισκόσαντα καθάλια πάνω στὴν κορφή τους, στὴν ἀριστερή χειρί της τούς, μιᾶν νησίαν σὲ πάραφα απὸ κάπω, καὶ σὲ βουλιάζαν... "Η ψηλή μας είχε ανέβει στὰ δύντια μου! Δὲν ἀντεχα πειά, Τὰ παδιά μου παυρίζαντα μετροστά μου. "Έκλιπετο τὸ μαλλιό τους, βαρειά μολύν, καὶ τιτοταντα νὰ μην περνήση στὸ μαλλιό σου, καμμία σκέψη, ἔξω ἀπὸ μιά, που είναι κι' αὐτή σὰν νὰ περνάη ἀπὸ κάποιου λίλων τὸ μυαλό, γιὰ λογαριασμό σου. Σκεπτόμουν: «Πάει! Πέθανα! Δὲν διάρχει πειά! Δὲν διάνιαδη τὸν κόσμο! Παδιά μου! Παδιά μου...». Καὶ τὴν ίδια στιγμή σου μταίνει ή πηκη ἀριστή μεσό στὸ στόμα, μέσο στὸ αὐτό, μέσο στὴ μύτη, μέσο στὰ μάτια! Τὰ μάτια! Γιὰ μᾶ στιγμὴ ἀνοίξαν: Και τηρεῖσες πώς ἀπὸ μέσο τους χύνησε τ' δινειρο κι' ἔγινε ἀλήθεια, κι' ἔγινε ζωντανή πραγματικότητα. "Εβίεπα μπροστά μου ἔτενά που βλέπονταν τὰ κλείστα τὰ μάτια, μονάχα, τὴ στιγμὴ που κοιμάσθαι κι' ήσαν μαρτυρία πειά! Είχα καράβι καὶ σηκώσαν τὰ νερά, καὶ ἔκλιψα τὸ μαλλιό μου, κι' ἔλεγα σάν μικρό παιδί: «Καράβι καραβάκι μου! Είλα γηρήφαρα νὰ μᾶς σώσω!... Κι' ἔπειτα, δὲν δέρη πούση, είλα πούση, καὶ τιτοταντα νὰ καράβι μου, έγινε τὸ θάμα! Εἴγω κι' οι σύντροφοι μου, δύο μισούς, ήσαν ήνας, ήνας-ένας, βρεθήκαμε ἀπάνω σ' ἔκεινο τὸ καράβι! Καὶ πάνταμε δὲν ήταν τὸν άλιον, κι' ἀγκαλιασμόσαντα καὶ πλαγίαμε σκούρσατα: «Φωνάξετο, αδελφούνιο μου, νά τ' ἀκούσης καὶ νά τὸ πιστέψω ποὺ είν' ἀλήθεια! Αλήθεια, ζωντε;... "Ήταν τὸ πιστέψειν παραέντον καράβι τοῦ κοσμού τὸ καράβι λέκινο. Δίχως κατετάνιο, δίχως ναντεῖς! Ποιός διάνιαδη τὸ κυνέρωσίσε; Ποιός άγρεμος τόποτρωχε; Πῶς πούσωνταν μονάχα τὰ πανιά τους... Στὸ λέω κι' ἀκόμη ἀνατριχιασώ. Ηερατόπονδο μόνο, μονάχο του! Κι' δὲν σου πῶ πώς θὰν δώδεκα μέτρα τὸ μάτιό του, καὶ πῶς είλε πάρδος μούλις τρία μέτρα, δύο σου πῶ πολλά... Πῶς χωρέαμ! έκει μέσα τοῦσαν άνθρωποι μου, δύο μισούς καὶ πλαγίαμε, κι' δύο πλαγίαμε, κι' δύο τραγουδούσαμε: «Ἐγίνε μόλις ζηγιά λέσσει... Καὶ πηγανίανε, πάντα, πάνω-πλώρη. Κι' δύο καὶ ζυγώνταν στὰ βράχια τὰ νορμανδικά. Βλέπαμε κιόλιας νά προσέλιν τὴ στεριά... Καὶ ζωντακά, στρώματαν ή τοξίες μας: Τὸ καράβι μᾶς πήγανε ίσα, κατετάνω σὲ κάτι ζέρεις. Δεξιά μας ήταν βράχια, κι' διστέρα μας βράχια, καὶ νέας στὴ μέση μιὰ θάλασσα τάση-δύνα στενή, ποὺ δὲν έβαζε κανένας στὸ μυαλό του πῶς ήταν δινατόν νὰ τὴν πεδίστημε! Πῶς θὰ χωρούσε τὸ καράβι νὰ περάσουμε; Θὰ γινόμαστε κομμάτια! Μὲ μά τανι είλεται τότε δύο μισούς:

— Πάει, θὰ καταστούμε!

Καὶ μήτε βλέπαμε τιμόνι, νὰ τ' ἀδράζομε, καὶ νέα ἀλλάξουμε γοραμή, μήτε βλέπαμε τὸν τρόπο, πού διὰ μπροστάμε νὰ τὸ στρατήσουμε. Εἶχαμε μτεί σημέστα στὰ βράχια καὶ κλείσαμε τὰ μάτια μας μὲ τὰ ζέρια γιὰ νὰ μήν τ' ἀντικρύζομε... Κι' δύως, οὖτ' ένα τράνταγμα δὲν νοιώσαμε, οὔτε καὶ καμμίαν ἄλλη δυσκολία! Πῶς έγινε τὸ θάμα καὶ τὸ καράβι χώροσε καὶ πέρασε; Στένεψε, στένεψε, έγινε τοσσούλι, μὲ σταλιά, τόσο ποὺ πέρταψε δὲν ήταν πάνω στὸν άλλο — κι' ζεσταφα, πάλι, δύο μισούς, βρεθήκαμε στὴ θάλασσα... Είχαμε δώμας, ξεπεράστε τὴν κακοτοπιά. Είχαμε μτεί πειά πού μηντούσαν πού λιλιάτα... Τὰ νερά τῶρα ήσαν ήσυχα. Λίγο κολύμπη καὶ νά μας στὴ στεριά... Πέστημε τότε γονατιστού, καὶ σὰν τρεῖλος φιλούσαμε τὸ ζώμα! Κι' δέτερα γυρίσαμε καὶ κυττάζαμε στὴ θάλασσα: Λίγα μέτρα πιό πέρα, στ' ἀνοιχτά, είδαμε τὸ καραβάκι πού μᾶς είχε φέρει — σον λέω ήσαν καραβάκια τόσο-δύνα, ἀπὸ κείνα ποὺ παζούν τὰ παιδιά... Πῶς έγινε μὲ μιας έτοι μικρούς; Κι' ζεστανα νοιώσαμε πῶς έγινε τὸ θάμα. Παναγία Δέσποινα, στὸ λέω κι' ἀκόμη ή ανταγωνικά! Ετοι μικρό ήταν τὸ καραβάκι, απὸ μιας ἀρχῆς, ήσαν καραβάκια-παγιδάκια. πον τῶρε ξεχασμένο έκει στὴν ἀκροβατιστική κάπιο παιδί... Καὶ τὴν δύρα πού έμεις ιχοπολανήσαμε μεσοθαλασσή, απὸ μέρος καὶ πλαγάλωσε, κι' δινοίχτηκε κι' ήσαν ίσα καὶ περιμένειφε! Δέσποινα Παναγία! Τί θάμα ήταν έξεινο! Στὸ λέω, κι' ἀκόμη ή ανατριχιασώ...